

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1196/2014
Рж 298/2014
10.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца З.Т. из Б., чији је пуномоћник М.М., адвокат из Б., против туженог СП Л. д.о.о. из Л., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из Л., ради поништаја решења, враћања на рад и исплате, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 64/14 од 27.08.2014. године и о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5219/13 од 07.05.2014. године, у седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Београду Р4 64/14 од 27.08.2014. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5219/13 од 07.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду, Судске јединице у Лазаревцу П1 47/13 од 05.07.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог бр. 1581 од 23.02.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 3019 од 16.04.2013. године, анекс 1 уговора о раду бр. 3375 од 30.04.2003. године и анекс уговора о раду бр. 9903 од 17.11.2003. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име зараде исплати укупно 1.050.973,14 динара и то у износима и са законском затезном каматом ближе означеним овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да у корист тужиоца уплати доприносе за ПИО за осигурање за случај незапослености за период од 23.02.2009. године до враћања тужиоца на рад.

Ставом петим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да Републичком фонду здравственог осигурања на име и у корист тужиоца уплати доприносе за здравствено осигурање за период 23.02.2009. године до враћања тужиоца на рад. Ставом шестим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 103.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5219/13 од 07.05.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о њој одлучује и као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11).

Решењем Р4 64/14 од 27.08.2014. године Апелациони суд у Београду је оценио ревизију тужиоца недопуштеном применом члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09).

Против наведеног решења тужилац је благовремено изјавио жалбу из разлога који упућују на битну повреду одредаба парничног поступка и погрешну примену материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 386. у вези члана 402. и 404. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...), који се примењује на основу члана 506. став 2. овог закона, и утврдио да је жалба тужиоца основана.

У поступку пред апелационим судом учињена је битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, јер је овај суд неправилно применио одредбу члана 506. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), што је било од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

У конкретном случају, тужба ради поништаја уговора о раду, враћања на рад и накнаде штете поднета је 12.03.2009. године. Апелациони суд у Београду је 08.12.2012. године донео решење којим је укинуо првостепену пресуду и поступак вратио на поновно суђење.

Према члану 506. став 1. важећег ЗПП поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровешће се по одредбама претходног Закона о парничном поступку, а у ставу 2. истог члана је наведено ако је у поступцима из става 1. после ступања овог закона пресуда односно решење којим се окончава поступак укинута и враћено на поновно суђење, поновни поступак ће се спровести по одредбама овог закона.

С обзиром да је првостепена пресуда укинута решењем Апелационог суда у Београду 08.12.2012. године, а важећи ЗПП је ступио на снагу 01. фебруара 2012. године, у конкретном случају је апелациони суд морао да примени тај закон.

Међутим, апелациони суд је донео побијано решење погрешном применом одредбе члана 395. раније важећег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09). При томе није било потребе ни за оцену услова за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. важећег ЗПП.

Како је предмет тужбеног захтева поништај решења о престанку радног односа, ревизија је дозвољена према члану 441. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), којим је предвиђено да је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

На основу члана 401. тачка 3. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке и укинута решење Апелационог суда у Београду, без потребе враћања на поновни поступак.

Испитујући побијану пресуду поводом редовне и дозвољене ревизије на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту кондуктера, све до 23.02.2009. године када му је решењем туженог од 23.02.2009. године отказан уговор о раду, јер је својом кривицом учинио повреде радне обавезе предвиђене чланом 106. став 2. ПКУ туженог. Наведене повреде радне обавезе састоје се у томе што 08.02.2009. године, у аутобусу на линији Л.-Б., путници Д.Ф. није издао путну карту, затим што истог дана није „спустио“ бројеве 17 продатих карата у контролни лист и што већину продатих карата није јасно оверио печатом, на неким продатим картама није јасно отиснуо датум, правац и зону у којој је карта продата, на неким није јасно утиснуо више података, а на неким је погрешно уписао правац, иако је имао довољно времена да то уради, с обзиром да се од тренутка поласка аутобуса из Л. до уласка контроле у месту Б., путује око 30 минута.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

У конкретном случају, тужилац се терети за повреде радних обавеза из члана 106. ст. 1. и 2. тач. 21, 28. и 29. ПКУ туженог, којим је предвиђено да

послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене уговором о раду и колективним уговором. Отказ уговора из овог члана примењиваће се и у следећим случајевима: поступање противно закону и другим правним актима (тачка 21), преправљање или брисање или нетачно исписивање возних карата или друге документације у вези наплаћивања услуга (тачка 28), неиздавање карата, односно рачуна, или невраћање кусура (тачка 29).

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац учинио повреду радне обавезе из члана 106. став 2. ПКУ туженог, јер путници Д.Ф. није издао путну карту (тачка 29.), није „спустио“ бројеве 17 продатих карата у контролни лист, (тачка 21.) и што већину продатих карата није јасно оверио печатом, на неким продатим картама није јасно утиснуо датум, правац и зону у којој је карта продата, на неким није јасно утиснуто више података, а на неким је погрешно утиснуо правац (тачка 28.), па је правилан закључак судова да у радњама тужиоца има повреда радних обавеза које су му стављене на терет и да је решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду законито.

Како је правилно одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду, правилно су одбијени и остали захтеви тужиоца. Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду тужиоца упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду и оставио му рок за изјашњење и ово упозорење доставио на мишљење синдикату чији је запослени члан (члан 181. истог закона).

Наводима ревизије којима се указује да судови нису правилно оценили исказе саслушаних сведока, побија се утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**